2. ዕድገት

ሀ. ደኅንነትን ማረጋገጥ (መዳናችንን ማረጋገጥ)

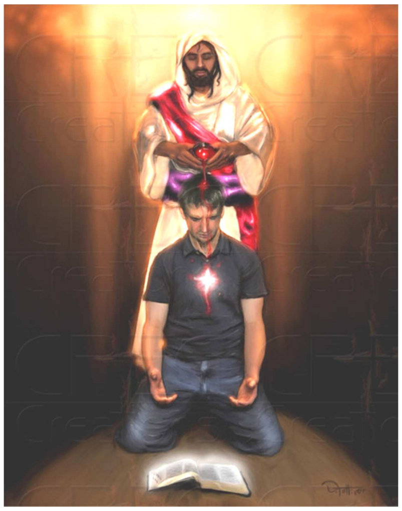

እግዚአብሔር መዳናችንንና የዘላለም ህይወት ማግኘታችንን ያለምንም ጥርጣሬ እንድናውቅ ይፈልጋል። ይህን ነገር እርግጠኛ ያልሆነ አማኝ በመንፈሳዊ ህይወቱ ማደግም ሆነ የጌታው ታማኝ ምስክር ሊሆን ይሳነዋል። እነዚህን ጥቅሶች ያንብቧቸው፡- (ዮሐ.3፡16-18፣5፡24፣6፡37፤ ሮሜ.8፡1-3፣ 8፡31-39፣10፡13፤ ኤፌ.1፡13-14፤1ዮሃ.4፡15-17፣5፡13።)

የደኅንነት እርግጠኝነትን ማለት በአንድ ወቅት ከእግዚአብሔር ተለይቶና ርቆ ሲኖሩ ቆይቶ በክርስቶስ የመስቀል ላይ መስዋዕታዊ ሞት ድኖ የዘላለም ህይወትን ማግኘትን ማመንና እርግጠኛ ሆኖ ማወቅ ነው። አንድ አማኝ ደኅንነትን ሲያገኝ ወይም ዳግም ሲወለድ የሚሰማው ስሜት ሊኖር ወይም ላይኖር ይችላል። ስሜት ጥሩ ነገር ቢሆንም ነጂ መሆን እንደሌለበት ከባቡሩ ስዕል ተመልክተናል።

አንድ አማኝ ዳግም በተወለደባት ቅጽበት የሆነውና የተፈጸመው እጅግ ድንቅ ነገር ነው። አንድ አዲስ አማኝ ማወቅ ካለበት ነገሮች መካከል በቃሉ መሠረት ክርስቶስ ወደ ህይወቱ እንደገባ፣ የቀደመው በደልና ኃጢአት ሁሉ ይቅር እንደተባለ፣ ከዘላለም ሞትና ፍርድ እንደዳነ፣ ከጨለማው ስልጣንና ከሰይጣን ግዛት እንደተላቀቀና ነጻ እንደወጣ፣ ካመነበት ወይም ራሱን ለጌታ ከሰጠበት ጊዜ ጀምሮ በመንፈስ ቅዱስ የጌታ ማደሪያ እንደሆነ፣ አዲስ ፍጥረት እንደሆነ፣ የእግዚአብሔር ልጅና ቤተሰብ እንደሆነ፣ ዳግም እንደተወለደ፣ በአለም ላይ ካሉት ስጦታዎች ሁሉ እጅግ የላቀና ተወዳዳሪ የሌለውን የዘላለም ህይወት እንዳገኘ ናቸው።

ያ አዲስ ክርስቲያን በዳነ ጊዜ አዲስን ልዩ ግንኙነት በእርሱና በእግዚአብሔር መካከል ተፈጥሯል። አንድ አዲስ ክርስቲያን ደኅንነቱን እርግጠኛ ሲሆን በዚያች ቅጽበት ቢሞት እንኳ ወዴት እንደሚሄድ በእርግጠኝነት ይሞላል።

ጥያቄዎች፡

1. እግዚአብሔር መዳናችንን እንድናውቅና እርግጠኛ ልንሆን እንደሚወድ በምን እናውቃለን?

2. ደኅንነትን እንዳገኙ እርግጠኛ መሆን ማለት ምን ማለት ነው?

3. ስለ ደኅንነት እርግጠኝነት ማረጋገጫ መፈለግ ያለብን ከየት ነው?

4. ስለ ደኅንነት ምን ያህል እርግጠኛ እንደሆንክ ከታች ባለው መስመር የ “x” አድርግ።

0% ________________________________ 100%

ሰ. በክርስቶስ ማደግ

መወለድ ማለትም ዳግም መወለድ የመንፈሳዊ ህይወት ጅማሬ ነው። ከአካላዊ ልደት በኋላ አካላዊ ዕድገት እንደሚጀምር ከመንፈሳዊ ልደት በኋላ መንፈሳዊ ዕድገት ይጀምራል። በመንፈስ ያላደጉ ክርስቲያኖች ህፃናት ይባላሉ (1ቆሮ.3፡1፣ 1ጴጥ.2፡2)። ከዚያም ልጆች፣ ጎበዞች (ወይም ወጣቶች) እየተባሉ ይጠራሉ (1ዮሃ.2፡12-14)። መንፈሳዊ ዕድገት በክርስትና ህይወት መጎልመስና መብሰል ነው (1ዮሃ.2፡12-14)። በተለያየ የዕድገት ደረጃ ላይ ያሉ አማኞች ለማደግ የተለያዩ ነገሮች እንደሚያስፈልጋቸው ግልጽ ነው (1ቆሮ.3፡1-3፤ ዕብ.5፡12-14)።

ህፃናት ምግብ የሚሹ፣ ድጋፍና ዕርዳታ የሚፈልጉ፣ በቀላሉ የሚታለሉ፣ ክፉን ከደጉ ለይተው የማያውቁ ብቻቸውን ሲሆኑ ምስኪ የሆኑ ነገሮች ናቸው። አዲስ የተወለዱ መንፈሳዊ ህጻናትም ተመሳሳይ ናቸው። ትንሽ ማደግ ሲጀምሩ እንክብካቤው እየቀነሰ ራሳቸው የራሳቸው ረዳቶች እየሆኑና ለራሳቸው ጎልውና እየተጠነቀቁ መታዘዝ እየጀመሩና የአቅማቸውን እያበረከቱ፣ እያስተዋሉና እየበሰሉ ይሄዳሉ። ይሁን እንጂ ብዙ ይቀራቸዋል።

በመንፈሳዊ ህይወትም ሊጋ የሆኑ እንዲሁ በመጠኑ ያወቁ ቢሆኑም ብዙ የሚቀራቸው ናቸው። በአካላዊ ዕድገት ወጣትነት፣ ጎልምስናና በሳልነት እንዳለ ሁሉ በመንፈሳዊ ህይወትም እንዲሁ ነው። መብሰል የክርስቲያን ዕድገት ግብ ነው። መንፈሳዊ ብስለት ከአካላዊ ዕድገት የሚለይበትም መንገድ አለ፤ ያም የክርስትና ዕድገት “በስያለሁ” ተብሎ የሚያቆሙት አይደለም።

አንድ ክርስቲያን ጌታን ከተቀበለና ዳግም ከተወለደ በኋላ በክርስቶስ ማደግ ይጠበቅበታል። በ2ጴጥ.3፡18 “በጌታችንና በመድኃኒታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋና ዕውቀት እደጉ” ተብሎ ተጽፏል። ያለማደግ ያሳዝናል። በክርስትና ህይወት ያላደጉት ተወቅሰዋል። (ዕብ.5፡12-14) የማያድግ ክርስቲያን በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሚገባውንና የሚጠበቅበትን ካለማበርከቱም ባሻገር በራሱም ላይ ችግር ፈጣሪ ሊሆን ይችላል።

በሃሰተኛ ትምህርቶችም በቀላሉ ሊወሰድ ይችላል። ስለዚህ አንድ አማኝ ጌታን ከተቀበለበት ቅጽበት አንስቶ ለማደግ መፈሳዊ እርምጃዎችን መውሰድ አለበት። የአንዳንዶች የዕድገት ፍጥነት ከሌሎች ሊለይ ይችላል፤ ይሁን እንጂ ዕድገት የአጭር ጊዜ ሳይሆን የህይወት ዘመን ሁሉ ልምምድ ነው። ህፃን ሲወለድ የሃያ ዓመት ወጣት ሆኖ እንደማይወለድ ክርስቲያንም ብስል ሆኖ አይወለድም። መወለዱ የሚያስገርም ልደት ቢሆንም፤ የገባው ወደሚያስደንቅ ቤተሰብ ቢሆንም፤ የሚወርሳቸውን ነገሮች እያወቀ የሚመጣው እያደር ነው። እየቆየም ይሁን እየፈጠነ፤ ማደግ ግን ይጠበቅበታል።

ጥያቄዎች፡

1. አካላዊ ዕድገትና መንፈሳዊ ዕድገት የሚመሳሰሉት እንዴት ነው? ______________________________
____
____
____
____

2. መንፈሳዊ ብስለት ከአካላዊ ዕድገት የሚለይበት ባህርይስ ምንድን ነው? _________________________
____
____
____
____

3. ማደግ ለምን አስፈለገ? የማያድግ ክርስቲያን ምን ችግር ይገጥመዋል? ________________________
____
____
____
____

1. የጥሞና ጊዜ

የጥሞና ጊዜ ማለት አንድ ክርስቲያን ከእግዚአብሔር ጋር የሚኖረው ልዩ የአንድነት ጊዜ ነው። ይህ ጊዜ የእግዚአብሔር ቃል ንባብና ጸሎትን አጣምሮ የያዘ ጊዜ ነው። ሁለቱም አብረው የሚደረጉበትና የተወሰነ ጊዜና ቦታ ተሰጥቶት መቋረጥ ሳይኖርበት መደረግ ያለበት ነገር ነው። ቃሉ የእግዚአብሔርን ድምጽ መስማት ጸሎቱ ደግሞ ለእግዚአብሔር መናገር ነው። በአጭሩ የጥሞና ጊዜ ማለት ከእግዚአብሔር ጋር ጊዜና ቦታ ቀጥረን ያንንም አክብረን ተገናኝተን የምንነጋገርበት የግል ጊዜያችን ነው።

በማር.1፡35 እንደምንመለከተው ጌታ በማለዳ ገና ሌሊት ሳለ ወጥቶ ወደ ምድረ በዳ ሄዶ እንደጸለየ ተጽፎልናል። ለክርስቲያንም እያንዳንዱ ቀን ከእግዚአብሔር ጋር ህብረት በማድረግ የሚጀመር መሆን ይገባዋል። ይህ ኅብረት ክርስቲያን ለየቀኑ የሚሆነውን መንፈሳዊ ምግብ የሚቀለብበት የከበረ መለኮታዊ ገበታ ነው።

የጥሞና ጊዜ ከቃሉ እንደምንረዳው የጸጥታ ጊዜ ነው። ይህን ማለትም አማኙ ምንም ሌላ አሳብን የሚረብሽና የአሳብን አትኩሮት የሚሰርቅ ነገር በሌለበት ማንንም ሳይጨምር ለብቻው ከፈጣሪው ጋር የሚሆንበት ጊዜ ነው። በተቻለ መጠን ጊዜውም ሆነ ቦታው ባይለዋወጥ አሳብን ለማሰባሰብ ይበልጥ ይረዳል። ጊዜው የግድ ጠዋት መሆን ላይኖርበት ይችላል። አማኙ ጊዜን መምረጡ የአማኙ ፈንታ ነው። ጠዋት ወይንም ማለዳ መሆኑ ግን በብዙ አንጻር ጥቅም አለው። ብሩኅና የነቃ አዕምሮ እንዲሁም የታደሰና የበረታ አካል የሚኖረን በዚያ ጊዜ ስለሆነ ለጌታ ይህን ጊዜ ብንሰጠው በረከት አለው (ኢሳ.50፡4)።

የጥሞና ጊዜ በትንሹ ቢጀመርና እየጣመ ሲመጣ እያደገ ቢሄድ ይሻላል። በየቀኑ ለ10 ደቂቃ ሳያቋርጡ ማድረግ አንድ ቀን አንድ ሰዓት ሙሉ ቆይቶ ሌላ ጊዜ ለቀናት ካለማድረግ ይሻላል። የጥሞና ጊዜውን ሁለት ቦታ መክፈልና ከፊሉን ለቃል ንባብ፤ ከፊሉን ደግሞ ለጸሎት ማድረጉ ተገቢ ነው። ከሁለቱ አንዳቸው ሊቀድሙ ይችላሉ፤ ነገር ግን አስቀድሞ ቃሉን ማንበብ ምን መጸለይ እንዳለብን እንኳን አመቺው መንገድ ይፈጥርልናል።

2. ጸሎት

ጸሎት በቀላል ቋንቋ ከእግዚአብሔር ጋር መገናኘትና መነጋገር ማለት ነው። በሁለት ሰዎች መካከል ያለው ግንኙነት የሚያድገው በመነጋገር እንደመሆኑ መጠን የክርስቲያንና የእግዚአብሐርም ግንኙነት የሚዋበው በመነጋገር ማለትም በጸሎት ነው። ስንጸልይ ስለማናቸውም ነገር (ለምሳሌ፡- ስለምሪት፣ ስለጥበቃ፣ ስለሚያስፈልጉን ቁሳዊና አካላዊ ነገሮች፣ ስለሌሎች ጓደኞቻችን ደኅንነት ወዘተ.) በየትም ቦታ (ለምሳሌ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ፣ በቤታችን፣ በምድረ በዳ ወዘተ.) በማናቸውም ጊዜ (ለምሳሌ፡- በማለዳ፣ ጠዋት፣ ቀን፣ ማታ፣ ሌሊት) መጸለይ እንችላለን። ጸሎት በአንድ ክርስቲያን ህይወት ውስጥ የሚጫወተውን ወሳኝ ሚና ሰይጣን ስለሚያውቅ ይህ እንዳይሆን የሞትና የሽረት ትግል ያካሂዳል።

ጸሎት የጌታ ትዕዛዝ እንጂ አማራጭ አይደለም (ማቴ.7፡7-11)። እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ኅብረት ማድረግን ስለሚወድድ የጸሎትን መንገድ ከፍቶልናል። ጸሎት ለአንድ ክርስቲያን ልክ እንደ እስትንፋስ ያህል አስፈላጊ ነገር ነው። የማይጸልይ ክርስቲያን ልክ እንደማይተነፍስ ሰው ነው ማለት እንችላለን። እግዚአብሔር ጸሎትን ይመልሳል። መልሱ እሺ፤ ወይንም እምቢ፤ ወይንም ጠብቅ (ቆይ) ሊሆን ይችላል። ከኛ ልመና የተሻለ መልስ ስላለው እግዚአብሔር ይህንን የሚያደርገው።

ከመጽሐፍ ቅዱስ ጥቂት ምሳሌዎችን ብንመለከት፡-

- እሺ - 1ሳሙ.1- ለሃና፤ 2ነገ.20 - ለህዝቅያስ፤ 2ነገ.6 - ለኤልሳዕ፤ ሉቃ.17 - ለምጻሞቹ
- ጠብቅ - ዘፍ.15 - ለአብርሃም
- እንቢ - 2ሳሙ.12 - ዳዊት፤ ማቴ.26 - ጌታ ኢየሱስ፤ 1ቆሮ.12 - ጳውሎስ

በጸሎት ውስጥ አምስት ነገሮች ይካተታሉ፡- እነዚህም ውዳሴ፣ ምስጋና፣ ንስሃ፣ ልመናና ምልጃ ናቸው።

- ውዳሴ - አምላክን እንደ አምላክነቱና በአጠቃላይ ስለርሱነቱ ማምለክና ከፍ ከፍ ማድረግ ነው።
- ምስጋና - እግዚአብሔር ስላደረገልን ነገሮች እያሰብን የምናመሰግንበት ጊዜ ነው።
- ንሰሃ - ስለተላለፍናቸው ጥፋቶችና ኃጢአቶች ሁሉ የምንናዘዝበት ጊዜ ነው።
- ልመና - የሚያስፈልጉንን ነገሮች ሁሉ ለእግዚአብሄር ለአምላካችን የምንነግርበት ጊዜ ነው።
- ምልጃ - ስለሌሎቹ የምንጸልይበት ወይም የምንማልድበት ጊዜ ነው

በምንጸልይበት ጊዜ የተወሰነ የሰውነት አቋም የግድ ሊኖረን አያስፈልግም፤ መቆም፣ መቀመጥ፣መንበርከክ፣በግንባራችን መደፋት፣ ቀና ወይም ጎንበስ ማለት፣ አይንን መዝጋት ወይም መክፈት እንችላለን። ብዙ ጊዜ ጎንበስ የሚባለውና አይን የሚጨፈነው ለአክብሮትና አሳብን ለመሰብሰብ እንጂ ግዴታ አይደለም። በማናቸውም ሁኔታ እንቅረብ ግን ከማን ጋር እየተነጋገርን መሆናችንን በማወቅ በትህትና እንቅረብ (ዘፍ.18፡22-23፤ ዘጸ.34፡8፤ ኢያሱ 7፡6፤ 1ሳሙ.1፡26፤ ማቴ.26፡39)።

ለመጸለይ የሚያስፈልገን ሌላ ነገር እምነት ነው። ያለእምነት እግዚአብሔርን ማስደሰት አይቻልም (ዕብ.11፡6)። ስንጸልይ ግልጽ የሆነና ሲመለስልን መመለሱ የሚታወቅ ጥያቄ እናቅርብ። የጸሎታችንን መልስ ለማግኘት ደግሞ መታገስና መጽናት ያስፈልጋል (ሉቃ.18፡1-8)።

ከሰዎች ጋር ስንጸልይና ድምጻችን ለሌሎች የሚሰማ ከሆነ የሌሎችን አትኩረት ለመሳብ እንዳንሞክር መጠንቀቅ አለብን። ከእግዚአብሔር ጋር መነጋገራችንን ፈጽሞ መዘንጋት የለብንም (ማቴ.6፡6)። ስንጸልይ ደግሞ ሌላ ነገሮች እያሰብን የተለመዱና የተሸመደዱ ቃላት ብቻ አንደጋግም (ማቴ.6፡7)። ስንጸልይ መናገር ብቻ ሳይሆን ማድመጥም እንችል፤ መነጋገር ማለት መናገር አይደለምና። እግዚአብሔር በዚህ ዘመን የሚናገረንና የሚያሳስበን ዋና መንገድ ቅዱስ ቃሉ፤ ማለትም መጽሐፍ ቅዱስ ነው። የጸሎት መመሪያችንም መሆን ያለበት ህያው ቃሉ ነው።

ጥያቄዎች፡

1. ጸሎት ማለት ምን ማለት ነው?

2. ጸሎት መቼ፣የትና ስለምን መደረግ አለበት?

3. እግዚአብሔርን ጸሎታችንን ሊመልስ የሚችልባቸው ሦስት መንገዶች ምን ምን ናቸው?

4. በጸሎት ውስጥ የሚካተቱት አምስት ነገሮች ምን ምን ናቸው?

5. እግዚአብሔር ጸሎታችንን የሚወደው ለምንድነው?

6. ጸሎት ለታይታ መሆን የሌለበት ለምንድነው?

3. ቃሉን ማንበብ

አንድ ክርስቲያን ማድረግ ያለበት ሌላ ዋና ነገር መጽሐፍ ቅዱስን ማንበብ ነው። አዲስ የተወለደ ህጻን ወይም ግልገል ጡት መጥባት በደመ-ነፍስ እንደሚጓጓ መጽሐፍ ቅዱስ ማለት በአጭር ቋንቋ እግዚአብሔር ራሱንና የማዳን ዕቅዱን በሰዎች ታሪክ ውስጥ የገለጠበት እውነት የተዘገበበት መጽሐፍ ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ ብሉይና አዲስ ኪዳን በመባል ሁለት ቦታ ይከፈላል፤ አሮጌው ቃል ኪዳንና አዲሱ ቃል ኪዳን እንደማለት ነው። ቃል ኪዳን የሚለውን ቃል ስምምነት ልንለው እንችላለን። ይህ ቃል ኪዳን ወይም ስምምነት እግዚአብሔር ሰዎች እንዲድኑ ያዘጋጀውን መንገድ ያመለክታል። በብሉይ ኪዳን የነበረው በሙቶ የሚቆጠሩ ትዕዛዛትን በመጠበቅና ከተሳሳቱም ለመታረቅ የእንስሳ ደም የሚያፈስ ሱበት ስርዓት ነበር። ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ ከተሰቀለና ከተሰዋ በኋላ ግን አዲስ ስርዓት ማለት አዲስ ኪዳን ተጀመረ። ከዚያ በኋላ ደኅንነት ሕግጋትን በመጠበቅና መስዋዕትን በማቅረብ መሆኑ ቀርቶ በክርስቶስ ስራ በማመንና እርሱን በመቀበል ሆነ።

በጠቅላላው በመጽሐፍ ቅዱስ 66 መጽሃፍት ሲኖሩ፤ 39ኙ በብሉይ ኪዳን 27ቱ ደግሞ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ይገኛሉ። በሙሉ ተጽፈው ለመፈጸም ከ1500 አመታት በላይ የፈጀ ሲሆን የጻፏቸውም ከ40 የማያንሱ የተለያዩ ሰዎች ናቸው። ቃሉ የተጻፈው በመንፈስ ቅዱስ በተመሩ ሰዎች ነው (2ጴጥ.1፡21)፤ ደግሞ ቃሉ ራሱ የእግዚአብሔር እስትንፋስ ያለበት ነው (2ጢሞ.3፡16)፤ ለዚህ ነው የእግዚአብሔር ቃል ኃይል ያለው።

የብሉይ ኪዳን መጽሃፍት በአራት ዋና ዋና ክፍሎች ይከፈላሉ። እነዚህም ኦሪት፣ታሪክ፣ ቅኔያትና ነቢያት ናቸው። የአዲስ ኪዳን መጽሐፍትም እንዲሁ አራት ቦታዎች ይከፈላሉ። እነዚህም ወንጌላት፣ታሪክ መልዕክተኞችና ትንቢት ናቸው።

መጽሐፍ ቅዱስን ምንነቱን ማወቅ ብቻ ሳይሆን አንድ ክርስቲያን ምን ማድረግ እንዳለበት የሚከተለው ስዕል ይነግረናል፡-

- *ትንሿ ጣት* - መስማትን ትወክላለች። ሮሜ.10፡17 እንደሚነገረን መስማት ትልቅ ነገር ነው። ከዚያ በላይ ማድረግ የሚቻል ከሆነ ደግሞ መደረግ አለበት። በትንሿ ጣት ብቻ መጽሐፍ ይዞ ማቆየት እንደማይቻል ሁሉ በመስማት ብቻ ቃሉን መያዝ አንችልም።

- *የቀለበት ጣት* - ማንበብን ይወክላል። ራዕ.1፡3 እንደሚያስተምረን ማንበብ ብጽዕና አለው። ማንበብ የሚችል ክርስቲያን ሁሉ የጌታን ቃል ማንበብ ኃላፊነት አለበት።
- *የመሃል ጣት* - ማጥናትን ያመለክታል። በሐዋ.17፡11 እንደተጻፈልን የቤርያ ክርስቲያኖች ቃሉን ዕለት ዕለት ያጠኑ እንደነበር እናያለን። ማጥናት ማለት በግልም ይሁን በቡድን ግን በስርዓት ቃሉን መብላት ማለት ነው።

- *አመልካች ጣት* - በቃል መሸምደድን ይወክላል። መዝ.119፡11 ቃሉን በልብ ውስጥ የመሰወርን ጠቃሚነት ይናገራል። ቃሉ የሰይጣንን ፈተና የምንቃወምበትም ነውና በልባችን መያዙ ለውጊያው ይበልጥ ይረዳናል።
- *አውራ ጣት* - ማሰላሰልን ያመለክታል። ማሰላሰል ማለት ደግሞ ደጋግሞ ደጋግሞ ማሰብ ማለት ነው። እንሰሳት የበሉትን እንደሚያመነዥጉት እንደማለት ነው። በመዝ.1፡2-3 ላይ የ እግዚአብሔርን ቃል በቀንና በሌሊት የሚያስበው ሰው የለመለመ ህይወት እንደሚኖረው ተጽፏል። ቃሉን በአንድ ጣት መያዝ እንደማንችል ጣቶቹ ሲጨመሩ ደግሞ ይበልጥ በጥንካሬ እንደምንይዝ ግልጽ ነው።
- *መዳፍ* - የመታዘዝ አመልካች ነው። ቃሉን ብንሰማና ብናነብ፣ ብናጠናና ብንሸመድድ፣ ስናሰላስለውም ውለን ብናድር የማንታዘዘውና የማናደርገው ከሆነ ራሳችንን እያታለልን መሆናችንን ቃሉ ራሱ ይነግረናል (ያዕ.1፡22)። መጽሐፋችንን በጣቶቻችን ብቻ ከመያዝ በመዳፋችንም ስንይዘው አጥብቀን ልንይዘው እንደሚቻለን እንዲሁ ቃሉንም ስንታዘዘው ብቻ ወደ ውስጣችን ዘልቆ ይገባል።

አንድ ክርስቲያን እንግዲህ በማያወላዳ ሁናቴ ከቃሉ ጋር በቂ ጊዜ ማጥፋት ይገባዋል። ከስህተት ትምህርቶችና አሰራሮች ለመጠበቅ ቃሉ የግድ መታወቅ አለበት።

ጥያቄዎች

1. መጽሐፍ ቅዱስ ምንድነው?

2. መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የሚገኙ መጽሃፍት ስንትና ምን አይነት ናቸው?

3. አንድ ክርስቲያን መጽሐፍ ቅዱስን ማወቅ የሚገባው ለምንድነው?

4. አንድ ክርስቲያን ቃሉን በሚገባ ለመረዳት መውሰድ ያለበት ስድስት ርምጃዎች ምን ምን ናቸው?

5. የእግዚአብሔርን ቃል ይበልጥ ለማወቅ አንተስ/ቺስ ምን እያደረግህ/ሽ ነው?

4. ኅብረት (የምንባብ ክፍል መዝ.(133))

እያንዳንዱ አማኝ ለማበረታታትና ለጥበቃ በአማኞች ኅብረት ውስጥ መሆን ተገቢው ነው። የክርስትናን ህይወትና የጌታን ቃል ይበልጥ በተግባር ማየት የሚችለው በአማኞች ኅብረት ውስጥ በመሆን ነው። ልክ አንድ ብላቴና እያየ እንደሚማር ማለት ነው። ኅብረት ማለት የክርስቲያኖች አንድነት ነው።

ኅብረት የሚገለጽበት ዋና መስከ ቤተ ክርስቲያን ናት። አንድ ሰው ጌታን በመቀበል ደኅንነትን ሲያገኝ የእግዚአብሔር ልጅ በመሆን የአንድ ትልቅ ቤተሰብ ክፍል ሆኗል። እንዲሁም ያ ሰው የአንድ አካል ብልት ሆኗል (1ቆሮ.12፡12-27) በአካል ውስጥም እንዳለ ብልት ጥቅም፣ተግባርና ኃላፊነት አለው። ቁርጭምጭሚት ወይም ክርን፣ ጣፊያ ወይም የሃሞት ከረጢት፣ ጆሮ ወይም አይን ሊሆን ይችላል እንደማለት ነው። ሁሉም አስፈላጊና ተደጋጋፊ ናቸው። አንድም የማያስፈልግን ብልት የለም።

ኅብረት ብዙ ጥቅሞች አሉት፡- ምሳሌ፡-

1. የክርስቲያኖች መታወቂያ የሆነው ፍቅር የሚገለጠው በኅብረት ውስጥ ነው (ዮሃ.13፡34-35)
2. በኅብረት ውስጥ መሞራረድና መሳሳል አለ (ምሳሌ.27፡17)
3. ጥንካሬ፣ ሙቀትና ጥበቃ አለ (መክ.4፡9-12)
4. የጌታ መገኘት አለ (ማቴ.18፡20)
5. ለአለም ጥሩ ምስክር መሆን ይቻላል (ዮሃ.17፡21)
6. የአካል ብልቶች ነንና እርስ በርስ እንፈላለጋለን፤ ማለትም ለየብቻ በመሆን ምንም መስራት አንችልም (1ቆሮ.12፡12-27)

በኅብረት ውስጥ ወይም ክርስቲያኖች በኅብረት በሚሆኑበት ጊዜ ምን ያደርጋሉ? የአማኞች ኅብረት በተግባር የሚገለጥ ነው። በአንድነት በሚሆኑበትም ጊዜ ቃሉን ማጥናትና መጸለይ (ሐዋ.2፡42) አንዱ የሌላውን ጥቅም መፈለግ (1ቆሮ.10፡24)፣ አንዱ የሌላውን ሸክም መሸከም (ገላ.6፡2)፣ ማምለክ፣ እውነትን በፍቅር መነጋገርና እርስ በርስ መገነባባት (ኤፌ.4፡15-20)፣ እርስ በርስ ለመጠነካከር መገሳሰጽና መመካከር (ዕብ.3፡13)፣ አንዱ ሌላውን ማገልገል (1ጴጥ.5፡5-6) ይገኙባቸዋል።

ጥያቄዎች

1. ኅብረት ማለት ምን ማለት ነው? ለአዲስ አማኞችስ ምን ይጠቅማል?______________________________

2. ከኅብረት ጥቅሞች ጥቂቶቹን ዘርዝር______________________________

3. በኅብረት ውስጥ ከሚካተቱ ነገሮች መካከል ጥቂቶቹን ዘርዝር______________________________

4. አንተስ/ቺስ በክርስቲያኖች ኅብረት ውስጥ እንዴት እየተሳተፍክ እንደሆነ ጻፍ______________________________

5. ክርስቶስን መታዘዝ/መቀደስ

አንድ ሰው ክርስቲያን ሆነ ማለት ጌታን ጌታው አደረገ ማለት ነው። በልቡ ዙፋን ላይ የነገሰው ጌታ ክርስቶስ ነው። ሰው ለሚገዛለት ለዚያ ነገር ባሪያ ነው፤ እኛም ሰውነታችንን ሙሉ በሙሉ የእግዚአብሔር መጠቀሚያ አድርገን ልናቀርብ ይገባናል (ሮሜ.6፡15-23)። አንድ ጌታ ያለው ሰው ወይም እንበል አንድ ባሪያ የራሱ ሳይሆን የጌታውን አሳብ ብቻ እንደሚፈጽም፤ ክርስቶስ ጌታው የሆነ ሰውም የ እግዚአብሔርን ፈቃድ ብቻ ነው መፈጸም የሚገባው። የእግዚአብሔርን ፈቃድ በምን እናውቃለን እንል ይሆናል፤ የጌታ ፈቃድ በቅዱስ ቃሉ የተጻፈልን ነው። የእርሱን ፈቃድ ማወቅ ለማወቅ እንግዲህ ቃሉን ማወቅ ያሻል ማለት ነው።

ያለመታዘዝ ብዙ ጠንቅና መዘዝ አለው። ለምሳሌ፡- በኢያሱ 7 የአካንን ታሪክ በ1ኛ ሳሙኤል 15 የሳዖልን ታሪክ፣ በመሳፍንት 14-16 የሳምሶንን ታሪክ ብናይ ባለመታዘዝ ያገኛቸውን ክፉ ነገር እናያለን። የታዘዙና የተባረኩም በብዛት እንዳሉ ከቃሉ እንረዳለን። አብርሃም እንደ ምሳሌ የሚጠቀስ ነው (ዕብ.11፡8)። ክርስቲያን የተጠራው ጌታን ሊታዘዝ ነው (ፍል.2፡12)።

መታዘዝ ማለት በአጭር ቃል ክርስቲያን እንደመሆናችን መጠን ማድረግ የማይገቡንን ነገሮች ሁሉ ያለማድረግና ማድረግ የሚገቡንን ነገሮች ሁሉ ደግሞ ማድረግ ነው። ይህ ድርጊታችንን ንግግራችንንና አልፎም አስተሳሰባችንን የሚጠቀልል ነው። መታዘዝ ማለት በሌላ አገላለጽ በቅድስና መኖር ማለት ነው። ቅድስና ማለት ደግሞ መለየት ማለት ነው። ይህም መለየት ስጋን፣ነፍስን፣አዕምሮንና ስሜቶችን ሁሉ ከሚያቆሽሹ ነገሮች ፈቅዶ መለየትና መራቅ ማለት ነው። መቀደስ ክርስቶስን ለመምሰል ራስን ማስለመድ ነው (1ጢሞ.4፡8)።

በዚህች ምድርና በዚህ ስጋ ውስጥ ስለምንኖር ለርኩሰት ተጋልጠናል፤ ሰይጣንም ሁሌ መረቡ ውስጥ ተመልሰን እንድንገባለት ይፈልጋል። ይህ እንዳይሆን ልንተጋ ያስፈልገናል። ተግባራዊ በሆነ መንገድ መታዘዝ ወይም መቀደስ ማለት ለምሳሌ ወደ ክፉ ከሚመሩ መጥፎ አመል ካላቸው ጓደኞች መለየትን፣ ወደ ኃጢአት ከሚጋብዙ ቦታዎች መራቅን ወደ መጥፎ ተግባር ከሚመሩ የሚነበቡና የሚታዩ ነገሮች መታቀብንና የመሳሰሉትን ያጠቃልላል። በአንጻሩ ደግሞ ከመጥፎ ነገር በሸሸን ልክ መልካም የሆነውን መከታተል እንደሚገባን መዘንጋት የለበትም። (1ጢሞ.6፡11-12)።

ጥያቄዎች፡-

1. ክርስቲያን ከባሪያ ጋር የሚመሳሰልበት መንገድ እንዴት ነው?____________________________________

2. የመታዘዝና ያለመታዘዝ ምሳሌዎች ሊሆኑን የሚችሉ ሰዎች እነማን ናቸው?____________________________

3. መታዘዝ ወይም መቀደስ ማለት ምን ማለት ነው? ምንንስ ያጠቃልላል?______________________________

4. ተግባራዊ በሆነ መንገድ ለመቀደስ መደረግ ካለባቸው ሁለቱን ጥቀስ።______________________________

6. መመስከር

መመስከር ማለት በጥሬው ሲተረጎም ያዩትን የሆነውን የደረሰውን መናገር ማለት ነው። አንድ ሰው ለምስክርነት ሲቆም የሚምለው "እውነትን ብቻና እውነትን በሙሉ እናገራለሁ" ብሎ ነው። በክርስትና አተረጓጎም ደግሞ መመስከር ማለት ወንጌልን ማብሰር ማለት ነው። ወንጌል (evangellion) የግሪክ ቃል ሲሆን በአማርኛ ትርጓሜው የምስራች ማለት ነው።

ወንጌልን የምስራች ያደረገው ዋና ነገር በመጀመሪያው ትምህርት (ማለትም በምዕራፍ አንድ) እንደተረዳነው ሰው ከእግዚአብሔር ጋር ተጣልቶ ከተለያየ በኋላ ነው። በአዲስ ኪዳን እንደምናገኘው ይህ የምስራች በጌታችን በኢየሱስ የመስቀል ላይ ሞት ኃጢአተኞች መዳንንና የዘላለም ህይወትን ማግኘታቸው ነው። አንድ ክርስቲያን ሲመሰክር ማጋነንም ሆነ ከእውነቱ መቀነስ አይገባውም። መመስከር ደግሞ ለመርታት መከራከር ማለት አይደለም።

አንድ ክርስቲያን ጌታ ያደረገለትን ነገር ለሌሎች ሲናገር በተለይም የጌታን አዳኝነትና በጌታ ያገኘውን ይህን ደኅንነት ለሌላ ላልዳነ ሰው ሲናገር ያ መመስከር ይባላል። ጴጥሮስና ዮሃንስ ተዝቶባቸው በኢየሱስ ስም ከቶ እንዳይናገሩ ሲነገራቸው የተናገሩት እኛስ ያየነውንና የሰማነውን ከመናገር ዝም ማለት አንችልም።" ብለው ነበር (ሐዋ.4፡20)። ለምንድነው መመስከር ያስፈለገው? ጥቂት ዋና ዋና ምክንያቶችን እንመልከት፡-

1. ሰዎች ክርስቶስን ሊያውቁ የሚችሉበት ምስክርነት ብቻ ነው። ሰዎች የሚድኑት በጌታ በማመን ብቻ ከሆነ ይህን ጌታ ማወቅ አለባቸው (ሮሜ.10፡13-14)
2. የዳንን ሌሎችም ድነው እኛ ያገኘነውን በረከት እንዲያገኙ እንመኛለን፤ በዮሃ.4፡35-52 ሁለት ሰዎች ለሌሎች ሁለት ሰዎች እንዴት እንደመሰከሩ እናገኛለን። በዮሃ.4 ደግሞ አንዲት ሌላ ሴት እናያለን።
3. ያገኙትን መናገር የታማኝነት መለኪያ ነውና፤ በመመስከር እምነታችንና መንፈሳዊ ህይወታችን ያድጋል።
4. እንድንመሰክር ታዝዘናል (ማቴ.28፡19-20፣ ማር.16፡15፣ ሐዋ.1፡8) መመስከር ደግሞ የታደልንበት መጠራታችን አንድ ዓላማም ነው (1ጴጥ.2፡9-10)።

የምንመሰክረውስ ለማን ነው? እግዚአብሔር ሰዎች ሁሉ ይድኑ ዘንድ ይወድዳል። ስለዚህ ያልዳኑ ሁሉ ሊመሰክርላቸው ይገባል ማለት ነው። እኛ ለመመስከር በተዘጋጀንና በተመኘን መጠን እግዚአብሔርም የምንመሰክርላቸውን ሰዎች ያጋጥመናል፤እነዚህ ሰዎች ቤተሰብ፣ጓደኛና ወዳጆች፣የስራ ባልደረቦች፣ለትንሽ ጊዜ የምንተዋወቃቸው ሰዎች ወይም በመንገድ ላይ የምናገኛቸው የማንተዋወቃቸው ሰዎች ሊሆኑ ይችላሉ።

የምንመሰክረውስ እንዴት ነው ልንል እንችላለን? ወንጌልን በሁለት መንገዶች ነው ማስተላለፍ የምንችለው፡- የመጀመሪያው የህይወታችን ምስክርነት ነው፤ በመልካም እግዚአብሔር መታየትና መክበር አለበት (ማቴ.5፡16)። አኗኗራችን፣ አመለካከታችንና ለነገሮች የምንሰጠው ግምትና ክብደት ከሌሎች ክርስቲያን ካልሆኑ ሰዎች የተለየ መሆኑ ማንነታችንን ያሳያል (1ጴጥ.2፡12)።

ህይወታችን ድምጽ አልባ መስካሪ ነው። በህይወት መመስከር አስፈላጊ ቢሆንም ይህ ብቻውን ግን በቂ አይደለም። በአንደበታችንም የጌታን አዳኝነት መናገር አለብን። በህይወታችን የምናረጋግጠው በቃላችን የተናገርነውን ነው። ስለዚህ አንደበታችን በጎውን ለመናገር ሁሌም የተከፈተ መሆን አለበት። ጌታ "ምስክሮቼ ናችሁ" ብሎ ለምስክርነት ጠርቶናል። መልካም ምስክሮችና አስጠንቃቂዎች ልንሆን ይገባናል (ህዝ.3፡17)።

ስንመሰክር ምን ማለት ይኖርብናል? ምስክርነታችን በአንድ ቀመር ብቻ ላይ የተመሰረተ ሊሆን አይገባውም። አቀራረባችን ሊለያይ ይችላል። ነገር ግን አቀራረቡ ቢለያይም ዋና አሳቡ ተመሳሳይ ነውና ዋናው አሳብ አራት ዋና ዋና ነጥቦችን እንመልከት፡-

- የእግዚአብሔር ፍቅርና ለሰው ልጆች ያለው ዓላማ
- የሰው ሁሉ ኃጢአተኝነት፣ ከእግዚአብሔር መለየትና የዚህ መለየት ዘላለማዊ ውጤት
- እግዚአብሔር የዕርቅ መንገድን በልጁ በክርስቶስ በኩል ማዘጋጀቱ
- የመታረቂያውን መንገድ ማለትም ክርስቶስን በእምነት የመቀበል አስፈላጊነት ናቸው።

ምስክርነታችንን የተቀበሉትን ወደጌታ በጸሎት ልንመራቸው ይገባናል። ያልተቀበሉት ደግሞ በነሱ አስተሳሰብ ከእኛ አሳብ ብቻ ጋር ያልተስማሙ ይመስላቸዋል። ነገር ግን እኛን ወይም የኛን አሳብ ሳይሆን ጌታን ነው ያልተቀበሉት ልንጸልይላቸው ያስፈልጋል። ምስክርነት ደግሞ ዘርን እንደመዝራት ያለ ሂደት ነውና ፍሬው እስኪታይ ድረስ ተስፋ ባለመቁረጥ ልንጠብቅና ከዚያ በኋላም ያሉትን አጋጣሚዎች ልንዋጃቸው ይገባል።

ስንመሰክር መጠንቀቅ ያለብን ጉዳዮች፡-

- እኛ የምንመሰክር እንጂ የማንለውጥ መሆናችንን እንወቅ፤ የሚለውጥ እግዚአብሔር ብቻ ነው።
- በመንፈስ ቅዱስ መደገፍን መርሳት የለብንም።
- የግብር ይውጣ ስራ አንስራ። *"ከኔ ሊይቅር እንጂ"* ብለን አንመስክር ከልብ ወደንና ጥፋታቸውም ተሰምቶን እንመስክር።
- አንከራከር
- ብዙ በማይጠቅሙ ርዕሶች ላይ ብዙ ጊዜ አናባክን።
- አስፈላጊ በሆኑ ቦታዎች የእግዚአብሔርን ቃል እንጠቀስ፤ የእርሱ ቃል ከኛ ንግግር ይበልጥ ኃይል እንዳለው አንርሳ።
- የማናውቀውን ጥያቄ ቢጠይቁን ከመዘባረቅ "አላውቅም" እንበል። ያለማወቅ ሰው የመሆን አንድ ባህርይ እንጂ ነውር አይደለም።
- ስንመሰክር ሰባኪ ለመሆን አንሞክር። ንግግር መደማመጥም እንዳለው አንዘንጋ

- ታማኝ እንሁን፤ እውነተኛውን እኛነታችንን ደብቀን ሽንጋይ መልክ ይዘን አንቅረብ።
- በተቻለ ወደ ውስኔ ማለትም ጌታን ወደመቀበል ወይም አለመቀበል ውሳኔ መድረስ እንቻል።

ጥያቄዎች፡-

1. መመስከር ምንድነው?

2. መመስከር ያስፈልገበት ምክንያቶች ምን ምን ናቸው?

3. የምንመሰከረው ለማነው? እንዴትስ ነው?

4. የምስክርነታችን ዋና ዋና ነጥቦች ምን ምን ናቸው?

5. ስንመሰክር መጠንቀቅ ከሚገቡን ነጥቦች መካከል ጥቂቶቹን ጥቀስ።

7. በመንፈስ ቅዱስ መሞላት

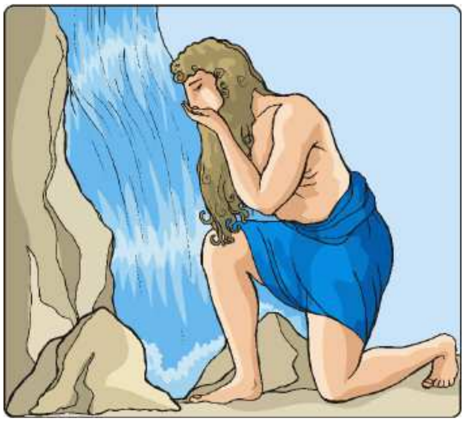

አንድ አማኝ ዳግም በተወለደበት ቅጽበት የእግዚአብሔር ለመሆኑ ምልክት በመንፈስ ቅዱስ ታትሟል (ዮሃ.14፡16-18፤ ሮሜ.8፡9-16፤ 1ቆሮ.6፡19)። በዚህም የክርስቶስ አካል ብልት ሆኗል። አንድ አማኝ ዳግም ከተወለደበት ጊዜ ጀምሮ መንፈስ ቅዱስ በውስጡ ሊኖርና ህይወቱን ሊመራ ጀምሯል ማለት ነው። ይህ የጅማሬ ስርዓት የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ይባላል (1ቆሮ.12፡3)። ከዚህም ባሻገር ደግሞ አማኝ በየቀኑ ሊኖርበትና ሊያገለግልበት እንዲችል ዳግመኛ ከተወለደ በኋላ አማኝ በመንፈስ ቅዱስ ይሞላል። *በመንፈስ ቅዱስ የመሞላት አይነተኛ ምልክቱ በልሳን መናገር ነው (ሃዋ.2፡1-6)።*

የመንፈስ ቅዱስ ሙላት የተቀበለ ክርስቲያን ራሱን በመንፈስ ቅዱስ ኃይል፣ምሪትና ቁጥጥር ስር ያደርጋል ማለት ነው። የመንፈስ ቅዱስ ሙላት አንድ ጊዜ የሚከሰት ሳይሆን በየእለቱ የሚሆንና መሆንም ያለበት ነገር ነው። ይህ የመንፈስ ቅዱስ ሙላት የሚሆነው በአማኙ ተጠሚነትና ታዛዥነት ነው። ይህ በውስጣችን የሚኖረው መንፈስ ቅዱስ ወደ እውነት ሁሉ የሚመራን፣ ለአገልግሎት የሚያበረታን፣ ለመታዘዝ የሚያነሳሳን መንፈስ ነው። ከክፉና ከመጥፎ ነገሮች እንዲርቅ መንፈስ ቅዱስ አማኝን ሲያስታውሰው እሺ ለማለት ምን ጊዜም ዝግጁ መሆን ይገባዋል።

መሞላት ለጥቂቶች ብቻ የተቸረ ስጦታ ሳይሆን ሁሉም አማኝ እንዲሆን የታዘዘው ትዕዛዝ ነው። ኤፌ.5፡18 “መንፈስ ይሙላባችሁ እንጂ በወይን ጠጅ አትስከሩ ይህ ማባከን ነውና።” ይላል። መንፈስ ቅዱስ የሌለበት ወይም የማይኖርበት ክርስቲያን የለም። በመንፈስ ቅዱስ ያልተሞሉ ክርስቲያኖች ግን ሊኖሩ ይችላሉ። በዚህ ጥቅስ መሰረት መንፈስ መሞላትና ወይን ጠጅ መጠጣት ተነጻጽሯል። ይህ ማለት በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ ክርስቲያን ልክ በወይን ጠጅ ስካር ውስጥ ያለ ሰው በመጠጡ ኃይል የማይደረግ እንደሚያደርግ እርሱም በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ያደርጋል ማለት ነው። ሲሰክር ትሁት የነበረው ጉረኛ፣ ዓይን አፋር የነበረው ዓይን አውጣ፣ ፈሪ የነበረው ደፋር ይሆናል። በአምሳሉም ክርስቲያን በመንፈስ ቅዱስ ሲሞላ የሚጠላውን መውደድ፣ በኃዘን መካከል መጽናናት፣በትርምስና ሁካታ መሃል ዕረፍትና ሰላም፣ ሌሎችም የበዙ ውብ የመንፈስ ቅዱስ ስራዎች በህይወቱ ይታያሉ።

በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ ሰው ህይወቱ ይመሰክራል፤ በፍሬ የተሞላ ነው። በገላ.5፡22-23 እንደተጻፈልን የመንፈስ ፍሬ ፍቅር፣ደስታ፣ሰላም፣ትዕግስት፣ቸርነት፣በጎነት፣ታማኝነት፣የዋህነት፣ራስን መግዛት ነው። እነዚህ ነገሮች በህይወታቸው የሚታዩ አማኞች በመንፈስ የተሞሉ ናቸው። ከዚህም ባሻገር መንፈስ ቅዱስ ባደላቸው በማናቸውም የጸጋ ስጦታዎች በሚያገለግሉበት ጊዜ ሁሉ የእግዚአብሔር ቅዱሳን ይታነጹባቸዋል፤ እግዚአብሔርም በህይወታቸውም ሆነ በአገልግሎታቸው ይከብራል።

ጥያቄዎች

1. የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀትና የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ልዩነት ምንድናቸው?

2. በመንፈስ መሞላት በወይን ጠጅ ከመስከር ጋር ምን መመሳሰል አለው?

3. በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ ሰው በምን ይታወቃል?

ሐ. ደቀ መዝሙር

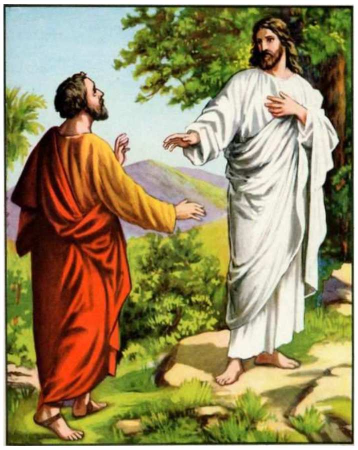

ደቀ መዝሙር ማለት ከላይ ባለፉት ትምህርቶች በተመለከትናቸው መንፈሳዊ የዕድገት አቅጣጭ ዘርፎች እያደገ ያለ የክርስቶስ ተከታይ ማለት ነው። አዲስ ኪዳን በተጻፈበት ቋንቋ ደቀ መዝሙር የሚለው ቃል “ማቴቴስ” የሚለው ቃል ነው። ይህ ቃል በጥሬው ሲተረጎም ተማሪ ማለት ቢሆንም ግን የተለየ ዓይነት ተማሪ ነው። የተለየ የሚያደርገውም የእርሱ ስራ እንደሌሎች ተማሪዎች ዕውቀትን ሰብስቦ በጭንቅላት መቋጠርና ሲጠየቁ ወይም በፈተና ጊዜ መልስ መስጠት ብቻ ሳይሆን የሚማረውንና የሚታዘዘውን የሚያደርግ አድራጊ ተማሪ ተከታይ መሆኑ ነው። ጌታ ደቀ መዛሙርቱን ሲጠራ ከፍተኛ ዋጋ እንዲከፍሉ ጠይቋቸው ነበር (ለምሳሌ፡ ማቴ.10፡24-39፤ ሉቃ.9፡ 23፤ 14፡26-33)።

ደቀ መዛሙርትም ኢየሱስን ሲከተሉት ከወዲሁ ዋጋቸውን ተምነው ነበር የተከተሉት። ይሁን እንጂ የተከተሉት ሁሉ እርሱን የሚመስሉ ፍጹማን አልነበሩም። አንዳንዴ መንፈሳዊ ድንዛዜ ይይዛቸው ነበር (ማቴ.13፡36፤ 16፡6-11፤ዮሃ.15፡5-10)። መንፈሳዊነታቸው ደከሞ እምነት የሚያጡበት ጊዜ ነበር (ማቴ.17፡15-20)። የሰይጣን መሳሪያ የሆኑበት ጊዜም እንኳ ነበር (ማቴ.16፡21-23፤ 26፡14-16)። በትዕቢት የሚኩራሩባቸውና ስልጣን ፍለጋ የተጠሙባቸውም ጊዜያትም ነበሩ (ማር.10፡35-45)። ራሳቸውን ሳይሰጡ ሲከተሉ ቆይተው ወደ ኋላ ያፈገፍጉም ነበሩ (ዮሃ.6፡66) ለሌሎች ደስታ ደንታ ያልነበራቸው ጊዜም ነበር (ማር.10፡13-14)። እንግዲህ እንዲህ ያሉት ናቸው ተከታዮች ወይም ደቀመዛሙርት ተብለው የተጠሩት።

ከዚህ እንደምንረዳው ደቀመዝሙር ማለት ተሰርቶ ያለለቀ ገና በመሰራት ሂደት ውስጥ ያለ ዕቃ የሚመስል ሰው ነው። ደቀመዝሙር ክርስቶስን ለመምሰል ራሱን ሰጥቶ ከቀን ወደ ቀን እርሱን በመምሰልና የበለጠም ራሱን በመስጠት የሚያድግ አማኝ ነው። መቼ ነው ተሰርተን የምናልቀው ቢባል በዚህ ቀን ነው ማለት አይቻልም። የመቀረጻችን ሂደት እስከ እለተ ሞታችን ድረስ የሚረዝም ነው። ተግባራዊ የሆነ ታዛዥ ክርስቲያን ከታች ያለውን ስዕል ይመስላል።

ትልቁ ክብ የክርቲያንን ህይወት የሚያመለክት ሲሆን መሃል ያለው ትንሽ ክብ ደግሞ የክርስቶስ ኅልውና አመልካች ነው። አንድን ክርስቲያን ክርስቲያን የሚያደርገው ከሌሎችም ሰዎች ሁሉ ልዩ የሚያደርገው የክርስቶስ በርሱ ህይወት ውስጥ መኖር ነው ማለት ነው። ክርስትና የሚጀምረው ከክርስቶስ ጋር ከተመሰረተ ግንኙነት ነው። ክርስቶስ በውስጡ የሌለ ሰው ሰው ክርስቲያን አይደለም። ወደ አራቱም አቅጣጫዎች የተዘረጉት አራት መስመሮች አራቱን ዋና ዋና የማደጊያ መንገዶች ያመለክታሉ። እነዚህም የጸሎት፣ የቃሉ፣ የህብረትና የምስክርነት መንገድ ናቸው።

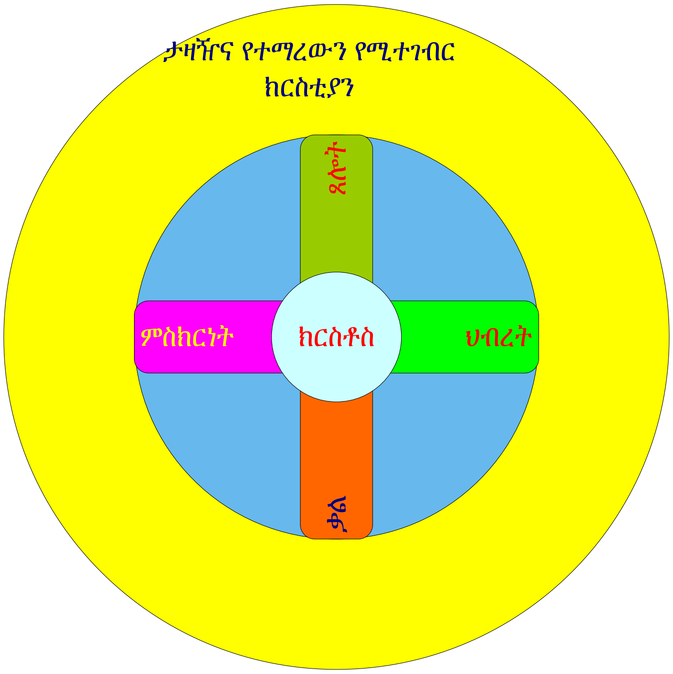

እነዚህ አራት ዋና የመንፈሳዊ ህይወት ማደጊያ መንገዶች ቀደም ብለን የተመለከትናቸው ቢሆንም ደቀ መዝሙር በእነዚህ አራት አቅጣጫዎች ማደግ የሚጠበቅበት ነገር መሆኑን መድገሙ አስፈላጊ ነገር ነው። አንዳንድ ክርስቲያኖች ከአራቱ በአንዱ አቅጣጫ ብቻ የጎላ እድገት ቢያስመሰክሩም ሌሎቹ ደግሞ መዘንጋት የሌለባቸው መሆኑ መታወቅ አለበት። ከዚህ በታች ያሉትን ክቦች ብንመለከት በተለያዩ አቅጣጫዎች ያለቅጥ መለጠጥን ያሳያሉ። ከትክክለኛው ጋር አወዳድሯቸው።

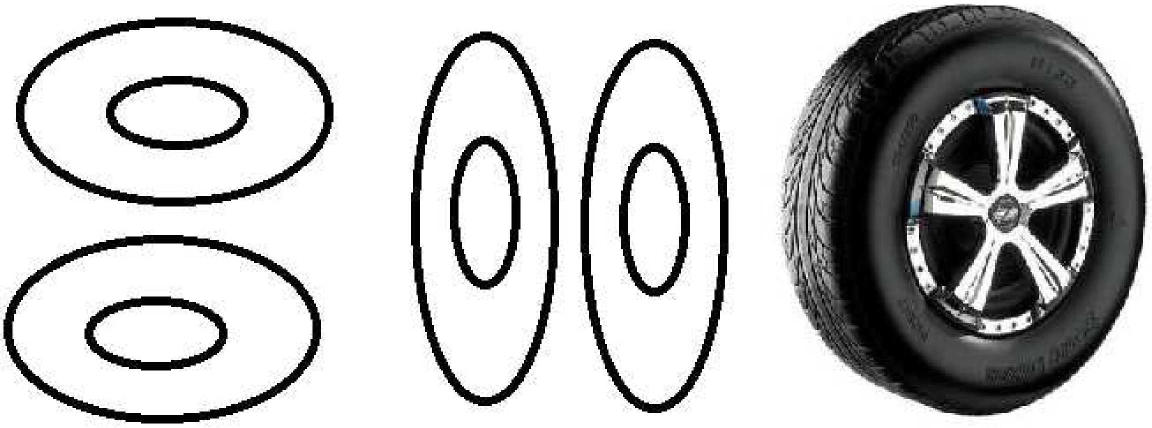

እነዚህ ክቦች እንደሚሽከረከሩ ጎማዎች ቢሆኑ የቱ ነው ያለ ምንም ችግር ኮለል እያለ የሚሄደው? የመጨረሻው መሆኑ ግልጽ ነው። የደቀ መዝሙር የእድገቱ ሚዛን የተጠበቀ መሆን ይገባዋል። እንዲህ ከሆነ ነው ሚዛናዊና አሸናፊ የሆነ የክርስትና ህይወትን መኖር የሚቻለው ማለት ነው።

ጥያቄዎች

1. በአዲስ ኪዳን ቋንቋ (ግሪክ) ደቀ መዝሙር የሚለው ቃል ምንን ያመለክታል? ______________________________

2. ደቀ መዛሙርት ሲከተሉ የተጠየቁት ዋጋ ምን ነበር?______________________________

3. ደቀ መዛሙርት ፍጹማን ነበሩ? ምሳሌ ስጥ______________________________

4. የተግባራዊ ደቀ መዝሙር አራት የእድገት አቅጣጫዎች ምን ምን ናቸው?______________________________

5. አራቱ አቅጣጫዎች ተዛብተው ማደግ የሌለባቸው ለምንድነው? ትክክል የሆነ እድገትስ ምን ጥቅም አለው?__________